

BACKPACKERZY NA AUSTRALIJSKIM RYNKU PRACY. INNOWACYJNE ROZWIĄZANIA

JOLANTA BARBARA JABŁONKOWSKA

Akademia Wychowania Fizycznego we Wrocławiu
Wydział Wychowania Fizycznego
e-mail: jolenda@poczta.onet.pl

SŁOWA KLUCZOWE

backpackerzy, program Working Holiday Maker (WHM), Australia, gospodarka, turystyka

STRESZCZENIE

Australia wprowadziła na swoim rynku pracy rozwiązania, które umożliwiają backpackerom zwiedzanie, wypoczynek, naukę i pracę zarobkową. Stworzono migracyjny program Working Holiday Visa (WHV), dzięki któremu zagranicznych backpackerów można zatrudniać w wielu gałęziach krajowego przemysłu. To jedyny na świecie tak rozwinięty i przemyślany plan działania, przynoszący Australii pożytek nie tylko w sferze ekonomicznej, lecz także społecznej i gospodarczej. W artykule dokonano kwerendy zagranicznej literatury oraz raportów opisujących miejsca i formy zatrudniania backpackerów na australijskim rynku pracy. Na bazie uzyskanych danych scharakteryzowano program pod kątem jego realnej przydatności.

Wprowadzenie

W Australii w backpackerach dostrzeżono siłę napędową narodowej gospodarki. Dla nich powołano migracyjny program wizowy Working Holiday Visa (WHV), będący znaczącą częścią programu Working Holiday Maker (WHM), który umożliwia łączenie zwiedzania, wypoczynku, nauki i zarobkowania. W raporcie przedstawiającym zyski, jakie rynek australijski czerpie turystyki backpackerskiej, wskazano kwotę 3 mld USD rocznie (Hannam, Diekmann, 2010, s. 170).

W niniejszej pracy na podstawie danych wyeksplikowanych z różnych źródeł, opracowań, raportów i statystyk opisano założenia programu WHM pod kątem jego realnej przydatności. Refleksji poddano trzy grupy zagadnień: sam program WHV i jego uwarunkowania, zainteresowanie zagranicznych backpackerów uczestnictwem w opisywanym programie oraz konsekwencje społeczno-gospodarcze (w zakresie zysków i strat), które wynikają dla australijskiego rynku pracy z zatrudniania backpackerów zagranicznych.

Założenia migracyjnego programu WHV

Program WHM istnieje od 1975 roku. Pod koniec XX wieku został połączony z programem wizowym (The Working Holiday Visa 417, WHV), by umożliwić m.in. backpackerom zwiedzającym poszczególne regiony australijskiego kontynentu podjęcie tymczasowej pracy zarobkowej. Australia nawiązała dwustronne porozumienia z wybranymi krajami partnerskimi. W pierwszym etapie do programu dopuszczono obywateli tylko ośmiu państw (kategoria 417 – Working Holiday). Później poszerzono o następne kraje (wdrożono kategorię 462 – Work and Holiday). Obecnie Australia ma otwarty program wizowy WHV dla backpackerów z 31 krajów (tab. 1).

Tabela 1. Lista krajów objętych australijskim programem wizowym w WHM

Kraje objęte programem WHMs	Data rozpoczęcia programu WHMs	Klasa WHV	Limit
Wielka Brytania	1975	417	b.o.
Irlandia	1975	417	b.o.
Kanada	1975	417	b.o.
Japonia	1980	417	b.o.
Korea Południowa	1995	417	b.o.
Malta	1996	417	b.o.
Niemcy	2000	417	b.o.
Szwecja	2001	417	b.o.
Norwegia	2001	417	b.o.
Dania	2001	417	b.o.
Hong Kong	2001	417	b.o.
Finlandia	2002	417	b.o.
Cypr	2002	417	b.o.
Włochy	2004	417	b.o.
Francja	2004	417	b.o.
Tajwan	2004	417	b.o.
Belgia	2004	417	b.o.
Estonia	2005	417	b.o.
Tajlandia	2005	462	500
Chile	2006	462	1500
Holandia	2006	417	b.o.
Turcja	2007	462	100
Stany Zjednoczone Ameryki	2007	462	b.o.
Malezja	2009	462	100
Indonezja	2009	462	1000
Bangladesz	2010	462	100
Argentyna	2012	462	500
Urugwaj	2013	462	200
Papua Nowa Gwinea	2011	462	100
Polska	2014	462	200
Grecja	2014	462	500

Źródło: DIBP (2014, s. 5).

Wynegowane jest przyłączenie do programu w kategorii 462 kolejnych 14 państw (Andory, Brazylii, Czech, Fidzi, Węgier, Izraela, Łotwy, Meksyku, Mongolii, Portugalii, San Marino, Słowacji, Hiszpanii i Wietnamu). Główna różnica między obydwoma kategoriami odnosi się do możliwości pozostania w Australii na następny okres wizowy. Kategoria 462 nie podlega prawu przedłużenia pobytu o kolejne miesiące.

Celem programu – oficjalnie podanym przez australijski Departament ds. Migracji i Wielokulturowości – jest wspieranie międzynarodowych więzi i partnerskiej współpracy oraz przybliżenie kulturowego dziedzictwa narodów (DIBP, 2014). Młodzi turyści (od 18 do 30 roku życia) mogą przebywać na terenie Australii do 12 miesięcy i podjąć pracę (w okresie nie dłuższym niż 6 miesięcy u jednego pracodawcy) oraz studia (do 4 miesięcy). W przepisach z 1 stycznia 2005 roku jeszcze bardziej zliberalizowano wymagania, wychodząc naprzeciw potrzebom backpackerów (tylko kategorii 417). Mogą przedłużyć pozwolenie na pobyt o kolejny rok, jeśli spełnią odpowiednie warunki, m.in. przepracowali łącznie 88 dni, starają się o pobyt w regionach mniej zaludnionych oraz chcą podjąć pracę w rolnictwie, górnictwie i budownictwie.

W celu wdrożenia programu WHM poszczególne stany w Australii opracowały własny marketingowy plan zatrudnienia i utrzymania backpackerów, m.in. The Backpacker Tourism Action Plan (2009) sporządzony dla Wiktorii czy Tasmania Backpacker Visitor Profile (2007) opracowany dla Tasmanii. W nich zdefiniowano lokalne potrzeby rynku pracowniczego, określono profil backpackerów i strategię ich zatrudnienia.

Zainteresowanie programem wizowym

Zainteresowanie programem WHV jest duże. Liczba przyznanych wiz pozwalających backpackerom na zatrudnienie od 2000 roku wzrosła wielokrotnie. W 2000 roku wydano 76 570 wiz. Sześć lat później przyznano ich już 154 148, a w latach 2013–2014 w sumie 239 592 (w obu kategoriach 417 i 462) (Allon, Anderson, Bushell, 2008).

Najliczniejszą grupą korzystającą z programu wizowego 417 są młodzi turyści z sześciu krajów europejskich: Niemiec, Francji, Szwecji, Danii, Finlandii i Belgii (tab. 2).

Tabela 2. Liczba wydanych wiz w kategorii 417 w latach 2009–2014 w klasyfikacji narodowej

Kraj pochodzenia	2009/2010 (do 30.06.2010)	2010/2011 (do 30.06.2011)	2011/2012 (do 30.06.2012)	2012/2013 (do 30.06.2013)	2013/2014 (do 30.06.2014)
1	2	3	4	5	6
Wielka Brytania	36 995	38 974	41 712	47 121	45 832
Tajwan	10 175	13 809	22 393	36 994	29 554
Korea Południowa	34 863	30 527	32 591	36 508	27 201
Niemcy	20 860	21 146	22 499	26 452	26 946
Francja	18 158	18 530	20 086	25 148	26 044
Włochy	5 481	6 429	9 660	16 218	16 192
Irlandia	14 790	21 753	25 827	19 744	12 004
Hong Kong	3 722	4 545	7 512	12 295	11 953

1	2	3	4	5	6
Japonia	8 079	7 746	9 162	10 149	10 728
Kanada	8 209	7 899	7 929	7 602	7 249
Szwecja	4 208	4 121	4 772	5 423	5 513
Holandia	4 036	3 821	3 879	4 356	4 315
Estonia	1 385	1 453	1 813	2 326	2 177
Belgia	1 298	1 230	1 456	1 814	2 019
Dania	1 294	1 260	1 484	1 543	1 679
Finlandia	996	1 066	1 181	1 291	1 531
Norwegia	925	836	617	511	527
Cypr	15	18	32	129	115
Malta	67	88	99	91	98
Łączna liczba przyznanych wiz (WHV)	175 556	185 251	214 644	255 215	231 677

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych z raportów DIBP (2010–2014).

W ciągu ostatnich kilku lat zmalała aktywność Brytyjczyków, podobnie Włochów, Irlandczyków, Kanadyjczyków, Japończyków, Holendrów, Estończyków, obywateli Hong Kongu, Maltańczyków i Cypryjczyków. Regres nastąpił także wśród Koreańczyków (o 22%) i Norwegów (o 43%).

W kategorii 462 liczba wydanych wiz największa była wśród obywateli Stanów Zjednoczonych, Chile, Indonezji, Argentyny, Bangladeszu i Urugwaju (tab. 3).

Tabela 3. Liczba wydanych wiz w kategorii 462 w latach 2009–2014 według klasyfikacji przynależności narodowej

Kraj pochodzenia	2009/2010 (do 30.06.2010)	2010/2011 (do 30.06.2011)	2011/2012 (do 30.06.2012)	2012/2013 (do 30.06.2013)	2013/2014 (do 30.06.2014)
USA	6 149	6 219	6 831	6 998	7 546
Chile	446	513	639	838	1 024
Tajlandia	471	499	346	468	473
Malezja	100	100	100	100	104
Indonezja	100	98	99	217	436
Turcja	16	5	21	121	88
Argentyna	–	–	261	428	565
Bangladesz	–	–	49	71	82
Urugwaj	–	–	–	9	45
Łączna liczba przyznanych wiz (WHV)	7 282	7 434	8 606	9 250	10 363

Źródło: na podstawie danych zamieszczonych w raportach DIBP (2010–2014).

Aż o 229% zanotowano wzrost w ciągu ostatnich pięciu lat wiz wydanych obywatelom chilijskim. Ten skok objął również Indonezję, Argentynę, Bangladesz, Urugwaj. Zainteresowanie wizami zmniejszyło się wśród obywateli Tajlandii i Turcji. Natomiast Malezyjczycy utrzymują się na stałym poziomie przyznanych limitów 100 (jedynie w 2013–2014 przyznano o 4 wizy więcej) (DIBP, 2011, s. 17; DIBP, 2012, s. 17; DIBP, 2013, s. 13; DIBP, 2014, s. 14).

Zainteresowanie wizami zmniejszyło się wśród obywateli Tajlandii i Turcji. Natomiast Malezyjczycy utrzymują się na stałym poziomie przyznanych limitów 100 (jedynie w 2013–2014 przyznano im o 4 wizy więcej) (DIBP, 2011, s. 17; DIBP, 2012, s. 17; DIBP, 2013, s. 13; DIBP, 2014, s. 14).

Konsekwencje społeczno-gospodarcze wdrożonego programu

W ramach migracyjnego programu wizowego backpackerom pozwolono na podjęcie pracy w wyznaczonych gałęziach gospodarki w poszczególnych regionach Australii. Był to pomysł na przeciwdziałanie niedoborom kadrowym w niektórych sektorach przemysłu krajowego, ponieważ od wielu lat Australia boryka się z deficytem pracowników sezonowych oraz pracowników niewykwalifikowanych i średnio wykwalifikowanych. Młodzież urodzona i wykształcona w Australii niechętnie podejmuje pracę zarobkową na najniższych stanowiskach rozwoju zawodowego. Nowy program pozwala zatem na uzupełnienie wakatów (Rowlands, Ryan, White, 2007). Backpackerzy mogą objąć etaty na stanowiskach o ograniczonej odpowiedzialności, m.in. w produkcji, budownictwie, usługach gastronomicznych, hotelarskich, wypożyczalniach, kawiarniach, restauracjach, sprzedaży detalicznej, jednak priorytetem w większości regionów kraju stało się zatrudnianie ich w rolnictwie przy uprawie roślin i zwierząt. Szczególne miejsca pracy wyznaczono w branży ogrodniczej (38% z grupy zatrudnionych, Hugo, 2011). Tam bowiem od wielu lat odnotowuje się największe niedobory kadrowe (Victorian Government, 2009, s. 26–27).

W znacznej mierze miejsce ich zatrudnienia jest zależne od potrzeb rynkowych konkretnego stanu Australii (Tan, Lester, Bai, Sun, 2009). Przeprowadzone przez Harding i Webster (2002) badania pokazały, że niektóre sektory zatrudnienia wiązały się z klasyfikacją przynależności narodowej osób objętych programem wizowym. Na przykład Kanadyjczycy przeważnie pracowali jako kelnerzy, Holendrzy przy zbiorze owoców, Irlandczycy na budowie i w handlu.

Najwyższy odsetek zatrudnienia zanotowano w Nowej Południowej Walii (46,6%), w Queensland (23,3%) oraz w Wiktorii (12,9%) i w Australii Zachodniej (12,6%). Mniejszym zainteresowaniem cieszyły się Australia Południowa (2%) i Terytorium Północne (2%) oraz Australijskie Terytorium Stołeczne (0,4%). Najniższy próg odnotowano w Tasmanii (0,1%) (University of Melbourne, 2000).

Korzyści

W pierwszym okresie funkcjonowania WHV zyskał ogromne zainteresowanie nie tylko wśród backpackerów, lecz także wśród pracodawców, ponieważ zapewniał korzyści obu stronom. Backpackerzy w trakcie odbywanej podróży po kraju zyskiwali możliwość uzupełnienia wakacyjnych funduszy. Ponadto wchodząc w bezpośredni kontakt z pracodawcą i współpracownikami, mogli lepiej, dogłębniej poznać Australię, jej historię, zrozumieć codzienność społeczno-kulturową mieszkańców, co nie byłoby możliwe podczas jedynie krótkoterminowych wizyt

o charakterze typowo turystyczno-rekreacyjnym. Praca dawała im dłuższą (niż w przypadku osób na wizie turystycznej) perspektywę pobytu w Australii, a zmiana co kilka miesięcy miejsca zatrudnienia pozwalała na przemieszczanie się po kraju i poznawanie nowych lokalnych miejsc i zabytków.

Australijski rynek dzięki programowi wizowemu mógł wzmocnić swój potencjał ekonomiczny. Po pierwsze, otworzyła się ogromna szansa na podniesienie popytu makroekonomicznego. Praca, nawet o charakterze tymczasowym, umożliwiała bowiem backpackerom zwiększenie planów wydatkowych, co nie byłoby możliwe gdyby pozostali jedynie przy ograniczonych źródłach budżetowania ze środków własnych, przywiezionych zza granicy. Po drugie, liczone, że zarobione przez backpackerów w Australii pieniądze pozostaną w obrocie rynku krajowego. Po trzecie, w sezonowym zatrudnieniu dostrzegano możliwość wypełnienia braków kadrowych w systemie zatrudnienia, niemożliwych do uzupełnienia przez miejscową ludność. I wreszcie, po czwarte, przewidywano, że wzbogacenie miejsc pracy, które nie wymagały do tej pory szczególnych kwalifikacji, o specjalistyczne umiejętności pracowników zagranicznych podniesie jakość i wydajność pracy oraz zwiększy konkurencyjność przy pozostawionych na minimalnym poziomie nakładach finansowych za wykonaną pracę.

Straty

Po blisko 15 latach funkcjonowania WHM i WHV dyskutuje się nad następstwami społeczno-gospodarczymi wdrożonego programu wizowego. Wprowadzenie na rynek tymczasowej grupy pracowników z sektora turystycznego budzi coraz większe kontrowersje. Konsekwencją – wskazywaną jako istotną – jest bowiem obniżenie poziomu materialnego młodych Australijczyków. Konkurencja, którą wymuszono napływem zewnętrznej siły roboczej, wpłynęła na ograniczanie kosztów produkcji, obniżyła jednostkowy koszt pracy, a także zaburzyła równowagę na rynku pracy (obywatele Australii nie dążą do podejmowania prac, które ich zdaniem nie spełniają płacowych oczekiwań, nie wymagają kwalifikacji, zmuszają do zarobkowej migracji i zmiany stylu życia) (Birrell, Healy, 2012). Program stał się nośnikiem niestabilności zatrudnienia i konfliktów międzykulturowych (Arbes, 2013). Szkodzi to lokalnej gospodarce oraz niepotrzebnie zwiększa konkurencję na – i tak już przepełnionym – australijskim rynku pracy (DIAC, 2007).

Poważnym problemem jest również uzależnienie pracodawców od tymczasowej i okresowej siły nabywczej (DIMA, 1999). Pracodawcy, którzy borykali się z deficytem lokalnych pracowników ze względu na niepopularność branży (szczególnie rolniczej) lub ze względu na lokalizację miejsca zatrudnienia (oddalenie zakładu pracy od aglomeracji miejskich), przyjmując do pracy backpackerów w ramach programu wizowego, stali się w rezultacie od nich zależni. Wprowadzenie teraz jakichkolwiek modyfikacji w prawie pracy, limitów zatrudnienia czy ograniczeń mogłoby wpłynąć destruktywnie na całą gospodarkę australijską (Howells, 2011).

O złożoności zagadnienia decyduje również zapisana w programie WHM konieczność zatrudniania backpackerów na etatach dla osób niewykwalifikowanych. Zapis niezgodny z regulacją stanowiącą, że do programu wizowego mogą przystąpić tylko te osoby, które ukończyły

przynajmniej dwa lata studiów uniwersyteckich. Backpackerom – pomimo ich wykształcenia i uprawnień do wykonywania konkretnej pracy – oferuje się jedynie stanowiska o ograniczonej odpowiedzialności (prostych prac fizycznych), co koliduje z potrzebami lokalnego rynku pracy. W obszarze m.in. rolnictwa, leśnictwa, ogrodnictwa czy rybołówstwa poszukuje się osób o konkretnej wiedzy, wykształconych umiejętnościach i zawodowym doświadczeniu. Popyt jest na pracowników, którzy potrafią na farmach pełnić odpowiedzialne funkcje, wykonywać zadania operacyjne (m.in. związane z hodowlą trzody chlewnej i krów mlecznych czy obsługiwaniem maszyn rolniczych) (National Farmers' Federation, 2014). Umiejętności backpackerów merytoryczne i zawodowe w Australii stają się w większości bezużyteczne (Cully, 2009). Nieprzestrzeganie w programie wizowym WHV kwalifikacji zawodowej ANZCO (The Australian and New Zealand Standard Classification of Occupations) nie tylko wyklucza tę grupę pracowników z wielu możliwości zatrudnienia ich w zawodzie przez nich wyuczonym bądź praktykowanym w ich kraju pochodzenia, lecz także obniża jakość i efektywność ich pracy w Australii.

Podkreśla się ponadto dyskryminację wobec backpackerów. Pierwszym obszarem nierównego ich traktowania jest opodatkowanie, ponieważ ich praca została wpisana w wyższe stawki podatkowe. W Australii funkcjonują dwie różne skale podatkowe. Jedna jest dla obywateli Australii, druga (wyższa) dla osób uczestniczących w programie wizowym. Próg podatkowy wynosi 46,5%, chyba że backpacker w ramach programu wizowego postara się o Australian Business Number (ABN) z Urzędu Skarbowego (odpowiednik polskiego NIP). Wówczas z tego tytułu zapłaci tylko podatek zryczałtowany w wysokości 32,5% od całej wypracowanej kwoty. Obywatele Australii natomiast nie płacą podatku od sumy 18 200 AUD rocznego dochodu, a za następne 37 000 AUD pobierany jest od nich podatek w wysokości 21,5%. Ta forma ekonomicznej dyskryminacji w sposób jawny narusza zasady sprawiedliwości społecznej. Ponadto backpackerzy pracujący w ramach programu wizowego nie mają z tytułu pracy uprawnień do opieki medycznej (wyjątek stanowią backpackerzy z Wielkiej Brytanii, Irlandii, Nowej Zelandii, Norwegii, Szwecji, Finlandii, Holandii, Belgii, Włoch, Malty i Słowenii). Inni muszą ubezpieczyć się we własnym zakresie. Dyskryminacja utrzymuje się również w obszarze przyznawania wiz, przydzielanych wedle kryterium przynależności narodowej. Obywatele innych państw niż te wymienione w kategorii 417 i 462 nie mogą starać się o udział w programie wizowym. W wielu raportach ten aspekt dyskryminacji mocno jest krytykowany. Wskazuje się, że sami backpackerzy deklarują, iż powrót wakacyjno-zarobkowy do Australii uzależniają od obniżenia kosztów życia i stawek podatkowych oraz zrównania wobec australijskiego prawa wizowego backpackerów ze wszystkich krajów. Tylko co czwarta osoba z kategorii 417 składa podanie o przedłużenie pobytu w Australii (Brennan, 2014).

Coraz większe wątpliwości budzą również korzyści finansowe, które, jak zakładano, będą obopólne dla australijskiej gospodarki i backpackerów. Z jednej strony pozwolą backpackerom uzupełnić dzięki tymczasowej pracy ich wakacyjny budżet, który przeznaczą na realizację w Australii celów turystycznych. Z drugiej strony zyska gospodarka regionalna, gdyż pieniądze pozostaną w obrocie krajowym. Jednak zbyt wysokie koszty utrzymania w Australii sprawiają,

że backpackerzy korzystają z pracy, którą umożliwia im WHV, lecz pieniądze wydają w Tajlandii, Indonezji czy Indiach.

Podsumowanie

Trzeba przyznać, że wprowadzone przez rząd australijski innowacje w sektorze zatrudnienia i połączenie wielu gałęzi lokalnej gospodarki z sektorem turystyki backpackerskiej jest rozwiązaniem niezwykle nowatorskim i pomysłowym. Przyniosło Australii wiele korzyści. Niemniej po latach funkcjonowania programu WHV konieczna wydaje się jego rewizja i zwrócenie szczególnej uwagi na potrzeby i oczekiwania najważniejszych interesariuszy tego programu – backpackerów w zakresie ich sytuacji zawodowej, relacji z pracodawcami, warunków materialno-bytowych czy warunków świadczonej pracy. Ważne są zmiany prowadzące do:

1. Wykorzystania umiejętności intelektualnych i uprawnień zawodowych zagranicznych backpackerów na stanowiskach odpowiadających ich kompetencjom (dopuszczenie ich do stanowisk zgodnych z ich kwalifikacjami zawodowymi, także w sektorze IT).
2. Poszerzenia ram wiekowych dla osób starających się o wizę (przynajmniej o 5 lat, do 35 roku życia).
3. Wydawania pozwoleń na podjęcie pracy w bardziej zróżnicowanych zawodach, wymagających również technicznych kwalifikacji.
4. Uwzględniania szczególnych warunków pracy i wynagrodzenia przy podejmowaniu przez backpackerów pracy w tzw. trudnych obszarach Australii (m.in. skrócenie dziennego i tygodniowego czasu pracy, by możliwe było łączenie pracy i zwiedzania – wolne weekendy i np. jeden dzień w tygodniu, podwyższenie płacy za wykonywaną pracę, zmniejszenie ilości nałożonych obowiązków pracowniczych).
5. Podwyższenia standardu bytowego (zabezpieczenia lokalu mieszkalnego na czas pracy na warunkach zbliżonych do standardów europejskich, obniżenia kosztów utrzymania – ulgi dla pracujących backpackerów nie tylko w niektórych hostelach, lecz także w barach, sklepach, ośrodkach rekreacyjnych czy turystycznych).
6. Zrównania praw wizowych dla backpackerów z wszystkich krajów (także dla tych, którzy nie są ujęci w programie WHV 417 i 462).

Literatura

- Allon, F., Anderson, K., Bushell, R. (2008). Mutant Mobilities: Backpacker Tourism in 'Global' Sydney. *Mobilities*, 1 (3), 73–94.
- Arbes, V. (2013). *A Sociological Investigation of Illegal Work in Australia*. Melbourne: Department of Immigration and Citizenship.
- Birrell, B., Healy, E. (2012). *Immigration Overshoot. Research Report*. Victoria: Centre for Population and Urban Research.
- Brennan, Ch. (2014). Backpackers or Working Holiday Makers? Working Tourists in Australia. *Qualitative Sociology Review*, 3 (10), 94–114.

- Cully, M. (2009). *The Diversity Dividend: Making best use of migrants' talent*. Canberra: Department of Immigration and Citizenship.
- DIAC (2007). *Department of Immigration and Citizenship. Annual Report 2006–07*. Australian Government. Department of Immigration and Citizenship. Pobrano z: <https://www.homeaffairs.gov.au/ReportsandPublications/Documents/annual-reports/annual-report-2006-07-complete.pdf> (15.01.2018).
- DIBP (2010). *Working Holiday Maker. Visa programme report*. Australian Government. Department of Immigration and Border Protection.
- DIBP (2011). *Working Holiday Maker. Visa programme report*. Australian Government. Department of Immigration and Border Protection.
- DIBP (2012). *Working Holiday Maker. Visa programme report*. Australian Government. Department of Immigration and Border Protection.
- DIBP (2013). *Working Holiday Maker. Visa programme report*. Australian Government. Department of Immigration and Border Protection.
- DIBP (2014). *Working Holiday Maker. Visa programme report*. Australian Government. Department of Immigration and Border Protection.
- DIMA (1999). *Review of Illegal Workers in Australia. Improving immigration compliance in the workplace*. Canberra: Department of Immigration and Multicultural Affairs. Pobrano z: <https://www.homeaffairs.gov.au/ReportsandPublications/Documents/government-response/review-illegal-workers-australia.pdf> (15.01.2018).
- Hannam, K., Diekmann, A. (red.) (2010). *Beyond Backpacker Tourism: Mobilities and Experiences*. Bristol UK: Channel View Publications.
- Harding, G., Webster, E. (2002). *The Working Holiday Maker Scheme and the Australian Labour Market*. Melbourne: Melbourne Institute of Applied Economic and Social Research, University of Melbourne.
- Howells, S. (2011). *Report of the 2010 Review of the Migration Amendment (employer sanctions)*. Canberra: Department of Immigration and Citizenship.
- Hugo, G. (2011). *The Changing Dynamics of the Australia/Asia-Pacific Migration System and its Implications for Australian International Migration Policy*. Canberra: Department of Immigration and Citizenship.
- National Farmers' Federation (2014). *Submission to the Independent Review of Integrity in the Subclass 457 Visa Programme*. Barton: National Farmers' Federation. Pobrano z: <https://www.homeaffairs.gov.au/ReportsandPublications/Documents/submissions/nff.pdf> (15.01.2018).
- Rowlands, D., Ryan, D., White, P. (2007). *Visa Management: Working Holiday Makers. Audit Report (2006–2007), No. 7*. Canberra: Department of Immigration and Multicultural Affairs, Australian National Audit Office.
- Tan, Y., Lester, L., Bai, T., Sun, L. (2009). *Evaluation of Australia's Working Holiday Maker (WHM) Program*. Canberra: Department of Immigration and Citizenship.
- Tourism Tasmania (2007). *Tasmania Backpacker Visitor Profile*. Hobart: Tourism Tasmania. Pobrano z: https://www.tourismtasmania.com.au/__data/assets/pdf_file/0003/54345/backpackers.pdf (15.01.2018).
- University of Melbourne (2000). *Working Holiday Maker Survey*. Melbourne: University of Melbourne.
- Victorian Government (2009). *Backpacker Tourism Action Plan 2009–2013*. Melbourne: The Victorian Government.

BACKPACKERS ON AN AUSTRALIAN LABOR MARKET. INNOVATIVE SOLUTIONS

KEYWORDS | Backpacking, Working Holiday Maker (WHM), Australia, economy, tourism

ABSTRACT | Australia has introduced an innovative labour market policy giving backpackers the opportunity to travel across the continent and at the same time to sightsee, to get some rest, to study and to earn money. The immigration programme called Working Holiday Visa (WHV) was developed

and dedicated to this market segment in order to boost numerous branches of domestic industry by employing foreign students (e.g. backpackers). This is a globally unique, extensive and well-prepared project from which Australia benefits in social and economic area. This paper presents the results of the query of the foreign literature and reports that describe the kind and places of backpackers employment on Australian labour market. On the basis of the obtained data the above programme was characterized in terms of its appropriability. One must admit that the WHV program is globally innovative and that the employing of tourist impacts the development of many sectors of Australian industry.

JEL CODE

Z32

Translated by Agata Szalewicz